

Arrest

nr. 125 004 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 14 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen doet hieraan geen afbreuk, net zomin als hun betoog met betrekking tot de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-redelijkheid- en proportionaliteitsbeginsel

De omstandigheid dat verzoekende partijen beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren staat er niet aan in de weg dat het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekende partijen wordt genomen. Immers een hangend beroep in dezen heeft geen schorsende werking

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, laten verzoekende partijen na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Zij maken geen concreet gezins- of privéleven in België aannemelijk. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM wordt erop gewezen dat dit artikel niet van toepassing is op beslissingen die op grond van de wet van 15 december 1980 genomen worden, daar deze geen betrekking op een burgerlijk recht of op strafrechtelijke inbeschuldigingstelling hebben.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift,

hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 6 mei 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 3 februari 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat in de beschikking enkel verwezen wordt naar de procedure art. 9ter van de zoon (aanvraag onontvankelijk) maar niets geschreven staat over de ongegrondverklaring van de aanvraag art. 9ter van de moeder. Deze ongegrondverklaring d.d. 2 oktober 2013 is inmiddels ingetrokken, waardoor het BGV best uit het rechtsverkeer gehaald wordt. VzP wijst op de chronologie van de zaak: onontvankelijk verklaring aanvraag 9ter zoon – ontvankelijk verklaring 9ter moeder – ongegrond verklaring 9ter moeder op 2 oktober 2013 – BGV bestreden beslissing – intrekking ongegrond verklaring 9ter moeder. VzP wijst erop dat er door de intrekking achteraf, een ontvankelijk verklaarde aanvraag 9ter was op datum van het bestreden bevel. Zij wijst op het arrest RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609 dat duidelijk is inzake het intrekken of vernietigen van het BGV tijdens een ontvankelijk verklaarde aanvraag 9ter, omwille van de rechtszekerheid, zelfs al was het BGV regelmatig op het ogenblik van het nemen ervan. VwP stelt dat het hier om een bijlage 13qq gaat, een beslissing die niet gekoppeld is aan een ingediende art. 9ter. Een hangende art. 9ter -zelfs bij beroep- is immers nooit schorsend. VzP wijst erop dat door de intrekking van de ongegrondheidsbeslissing, zij - gezien de eerdere ontvankelijkheidsbeslissing - terug een AI heeft.”*

2.2 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 21 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Op 2 december 2011 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en worden de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument. Op 14 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen. Op 18 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 2 oktober 2013 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 21 september 2011 ongegrond wordt verklaard. Op 28 november 2013 wordt voornoemde beslissing ingetrokken.

Aangezien de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard op 28 november 2013 werd ingetrokken, vallen de verzoekende partijen terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en worden de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) voor de duur van het onderzoek van de aanvraag opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie – model A. De verzoekende partijen kunnen bijgevolg het voorwerp niet meer uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie – model A de impliciete intrekking van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 8 oktober 2013 tot gevolg heeft, is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten te vernietigen, ongeacht of ze destijds rechtsgeldig werden getroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat niets de gemachtigde van de staatssecretaris verhindert opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten te nemen indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wederom ongegrond wordt verklaard.

3. Korte debatten

De bestreden beslissingen worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET